

De Heraut

VAN DE

Gereformeerde Kerken in Nederland.

Het auteursrecht van den inhoud van dit blad wordt verzekerd overeenkomstig de wet van 23 Juni 1881 (Staatsblad N°. 124).

Dit blad wordt geregeld des Vrijdags aan de geabonneerden verzonden.
Bijdragen van medewerkers, ingezonden stukken en alles wat verder den inhoud van dit blad betreft, te adresseren aan de REDACTIE. Abonnementen en Advertenties aan de ADMINISTRATIE van De Heraut, Amsterdam.
Insendingen die later dan Donderdag 's namiddags te 12 ure worden ontvangen kunnen voor het nummer van die week niet meer in aanmerking komen.

Zondag 1 Januari 1893. N°. 784.

Abonnementenprijs: franco aan huis, per drie maanden f 1.20. Afzonderlijke nummers aan het Bureau 10 Cent.
Abonnementen worden aangenomen door alle Boekhandelaars, Postdirecteuren enz. en aan het Bureau te Amsterdam.
Advertentie: van 1 tot 6 regels 80 Cent; voor elk regel meer 15 Cent.
Aanvragen en vermelding van liefdegaven en Verslagen van Vereenigingen 10 Ct. per regel.

In de rolle des boeks is van mij geschreven.

(OUDERJAARS-AVOND)

Toen zeide ik: Zie, ik kom; in de rolle des Boeks is van mij geschreven.
Psalm 40:8.

Nu weer een jaar van uw leven ten einde ging, dringt zich bij vernieuwing de vraag aan u op, of de roeping, die uw God u voor uw aardsch bestaan gegeven heeft, door u vervuld is en wordt.

Ge zult toch niet ontkennen, dat ook gij een roeping hebt. Wat man van ernst toch zou zich inbeelden, dat God hem het leven en alle dingen schonk, alleen maar om het spelend te genieten.

In den raad des Heeren is toch voor alles een doel gesteld. Aan alle creatuur gaf uw God zijn ordinaantien. Zijn engelen daarboven ontvingen zijn hoog gebod en ze passen vaardig op zijn bevelen. En hoe, zou dan het kind des menschen doelloos op deze aarde zijn geplaatst, en zonder roeping in deze wereld tot aanzijn zijn geroepen? Of legde dan uw Heiland ook u niet de dagelijkse bede op de lippen: »Uw wil geschiede op aarde ook door mij, gelijk door uw engelen in den hemel?»

Natuurlijk is het beelddespraak, wanneer er in de Schrift gesproken wordt van allerlei »boeken», die voor Gods aangezicht liggen. Van een Boek des levens, een Boek met zeven zegelen, en een Boek der gedachtenisse. Maar door die beelddespraak wordt dan toch uitgedrukt, dat er bij God een vaste ordening, een raad zijns willens bestaat, en dat in dien raad des Heeren voor alle schepsel een ordinaantie, en voor elk kind des menschen een bestel ligt.

Als het dan ook in den 45sten Psalm heet: »Zie ik kom, in de rolle des Boeks is van mij geschreven, ik heb lust, o mijn God, om uw welbehagen te doen», — dan belijden we wel met heel Jezus' kerk op aarde, dat deze aangrijpende woorden alleen in den Christus hun volkomen vervulling vinden, maar dan dient er toch op geleerd, dat het David was die dezen psalm zong; dat er in vs. 13 bijstaat: »mijne ongerechtigheden hebben mij aangegrepen», wat natuurlijk niet van Jezus geldt; en dat de zanger aan het slot alle liefhebbers des Heeren oproept, om met zijn lied in te stemmen. Die plichtige woorden: »In de rolle des Boeks is van mij geschreven» hebt ook gij, zoo ge anders den Heere vreest, dus op u zelve toe te passen. Er komt, om het eens sterk uit te drukken, in die rolle des Boeks ook een zinsede voor, waarin over u gehandeld wordt. En nu weer een jaar, en alzoo een zeer aanmerkelijk deel van uw leven voor altoos ging, om nooit weer te keeren, is er dus ook voor u alle oorzaak, om u zelve af te vragen, of de lust om het welbehagen Gods te volbrengen, er ook bij u persoonlijk toe geleid heeft, om u uw roeping te doen inzien, en met de toewijding van

heel uw existentie, die van God u gegeven taak te volbrengen.

Van zelf en zonder inspanning gaat dit niet. Voor een David of Jesaja droeg die levensstaak een zoo scherp geteekend karakter, dat zij spoedig als vanzelf inzagen, wat hun roeping was. Maar zóó machtig, zóó overweldigend groot, zoo in het oog vallend en vanzelf sprekend is de levensroeping voor elk van Gods kinderen niet. Slechts zeer enkelen ontvangen een buitengewone roeping; doch voor verreweg de meesten ligt die roeping, ligt hun levensstaak, in den zeer gewonen gang van het alledaagsche leven; en het is stellig tegen de ordinaantie van Gods raad ingaan, zoo een iegelijk zich gaat inbeelden, dat voor hem iets grootsch is weggelegd. Al zulke inbeelden leiden af van het rechte spoor, en eigenaardig is het dan ook, hoe ge zulke jeugdige inbeelden bij mannen, die werkelijk tot een arbeid op breder schaal geroepen zijn, nooit vindt.

Neen, niet in de breedte, maar in de diepte gaat de arbeid, die door God gewerkt wordt. Het buitengewone is zeldzaam in zijn raad, in het gewone is juist zijn heerlijkheid. Maar dit is de wil uws Heeren over u, dat ge in die dingen, waarin ge geplaatst zijt, verkeeren en arbeiden zult tot in de uitnemendheid. Misschien is u slechts weinig toevertrouwd, maar juist in dat geringe moet dan ook volkomenheid openbaar worden. Al wordt u uw leven lang geen hogere ere gegund dan om één enkel steenke op den muur van het Godsgebouw te leggen, zoo is en blijft het toch uw roeping, om dat één steenke zoo zuiver mogelijk te behouden, en met het hechtste cement en met het zuiverst waterpas in dien muur te leggen. Of ge dus als man in de wereld uw Goddelijk beroep hebt, of als moeder voor uw huishouding hebt te waken, of als kind dienstdoende in huis te verkeer, toch zijt ge altemaal raden van het één groote raderwerk; en alzoo raden die voor God in betekenis gelijk staan, mits gij maar toeziet, dat het u toebetrouwd raad volkomen zuiver loopt, en ge daardoor tevens den zuiveren, gladde loop der andere raden bevordert.

Doch ook afgezien van die bepaalde levensstaak, hebt ge immers tweemaal andere roeping met een ieder gemeen; vooreerst in den invloed, dien ge op anderen uitoefent; en ten tweede in de wereld van uw eigen hart.

Alleen en op zichzelf staat bijna niemand. We hebben allen onze personen, met wie God ons saam laat leven en met wie we door allerlei banden verbonden zijn. En nu ligt in al die betrekkingen en banden en verhoudingen een roeping van Godwege. We moeten op elkander inwerken, en we doen dit ook; maar de vraag is, of die inwerking is wat ze zijn moet, en naar Gods wil zijn kan. Van man en vrouw op elkander, Van de ouders op hun kinderen, en van de kinderen op hun ouders, en onder-

ling. Op uw dienstdoen en onderhoorigen. Op uw vrienden en wie met u in een zelfden arbeid geplaatst zijn. Allelei betrekking, die gelegenheid opent om elkander te zegenen, en waarvan altoos invloed uitgaat, zoo niet ten goede, dan ten kwade.

En dan eindelijk uw levensroeping tegenover uw eigen persoon, ten opzichte van de verborgen wereld van uw hart. Of wie gevoelt niet, dat er een gestadige arbeid der ziele is, waarvan soms onze naaste betrekkingen niets ontwaren, een worsteling, voor God alleen doorstreden, een innerlijk pogen en streven, om Satan te weerstaan, en Godde onszelven op te offeren. Een innerlijke ontvredendheid met ons zelve, een niet zijn die we weten dat we zijn moesten. Koude, waar de gloed der liefde het hart moest vervullen. Een loom neerhangen van de vleugelen des geloofs, waar we als op adelaarsvleugelen moesten opvaren. Machteloosheid in plaats van kracht. Doetheid in steen van den geest der genade en der geboden. En nu, vraagt ge dan bij het einde van zulk een lang jaar u zelve niet af, hoe ge er thans aan toe zijt; of ge gewonnen hebt; of er winste voor eeuwig is; winste voor de eere uws Gods?

Gedenk toch aan de rolle des Boeks voor Gods aangezicht. Niet gij weet, hoeveel nog de dagen uws levens zullen zijn. En in elk geval, uw leven kort op, het snelt voorbij; hoe als in een oogwenk is ook dit jaar niet weer doorgegaan! En als ge dan met zelfaanklacht en zelfbescheming, u zelve te belijden hebt, dat er, o, nog zoo nameloos veel aan dat ernstig opvatten van uw levensstaak, en aan dat zuiver uitwerken van uw levensroeping ontbreekt, is er dan geen oorzaak, is er geen aansleiding, om uw droomend nietsdoen van u te schudden, en met heldere nuchtheid u op te maken, om van nu voortaan met bewustheid, met wilskracht en in den geest der geboden, in te gaan halen wat nog in te halen is?

Maar die »rolle des Boeks» zegt ons nog meer. Ze spreekt ons ook van een roeping, die »s Heeren volk op aarde, als zijn gekenden te volbrengen heeft.

Het is toch niet bij geval, dat God de Heere het zoo besteld heeft, dat zijn verlossing op aarde nog een deel van hun pelgrimreise zouden volbrengen, en in onderlinge gemeenschap een macht op aarde, en midden in het leven der wereld, zouden vormen.

Voor onze zaligheid was dat toch niet noodzakelijk geweest. Zie maar hoe velen van zijn uitverkorenen God de Heere reeds in zeer jonge levensjaren tot zich roept, zonder dat ze tot openlijke belijdenis van zijn Naam konden komen. En immers, niemand beweert, dat er daarom ook maar iets aan hun zaligheid ontbreekt.

Dat leven van Gods volk op aarde heeft dus een doel ook buiten hun eigen zaligheid, een hoogheilig doel in de eere Gods. Hij, onze Oatfermer, wil, dat door zijn gemeente op aarde en aan de wereld en aan de geesten daarboven bekend zal wor-

den gemaakt de veelvuldige wijsheid Gods.

Ook dat volk des Heeren als zoodanig heeft derhalve een roeping op aarde. Een roeping om het zout te zijn, dat voor bederf bewaart. Een roeping om het licht op den kandelar te plaatsen. Om als een stad hoog op een berg een plaats der ontcoming te bieden. En om, onder het vroolijk dragen van zijn kruis, de onverwiltigheid te toonen van die wonderre geloofsmacht, die de heilige Geest in het hart van Gods uitverkorenen te weeg brengt.

Lees toch in Johannes' Openbaring het breed en ontzettend program, dat Christus van dien strijd, tusschen zijn volk en de wereld, op Pathmos voor het oog van den discipel, dien hij liefhad, ontrolt heeft.

Er is immers niets aan van de valsche voorstelling, alsof van lieverlede heel de wereld voor Jezus zou knielen en allengs 's Heeren volk zijn invloed over heel de aarde zou uitbreiden. Tot den einde toe zal het blijven een klein kudde; en nog bij de wederkomst van Christus op de wolven zal de overmoed en het geweld, waarmee Satan en de wereld tegen de verlossers des Heeren ingaan, ontzettend zijn. Ware dit anders, waarom zou Hij ook wederkomen? Zoo het eind reeds vanzelf een hemel op aarde werd, waarom zou ook deze wereld ondergaan, en een nieuwe aarde onder een nieuwen hemel om zijn toegezegd?

De ontwikkeling der gebeurtenissen is er dan ook wel naar, om te roemen in de toebereiding van heel de wereld tot het Kruis. Alsof niet veleer de openlijke afval reeds reusachtige afmetingen aannam. Alsof niet, zonder overdrijving, gezegd kon, dat het beschaaide en ontwikkelde deel onzer bevolking reeds zoo ganschelijk aan den Christus is afgestorven, dat zelfs geen bitterheid tegen het Kruis in hun hart meer opwaakt. En nu heeft men, het is zoo, nog lang van de lagere volksklasse geroemd, dat zij althans, met banger nood des levens bevangen, nog een oor en oog had voor het schoon van de ontfermingen Gods. Maar is het dan niet in alle landen van Europa duidelijk, hoe ook bij die lagere volksklasse deze vroemheid gaandeweg afneemt, en omslaat in anarchische woeling? Het zelfde ongeluk, als waarop ge bij de beschaaide klasse stult, alleen maar ruwer, baldadiger, meer gericht op geweld; zij het ook in het grijpen naar den Mammon, in teer van naar de Genade onzes Heeren, met de beschaaide klasse één.

En zullen dan nu waarlijk de gekenden des Heeren zich gaan inbeelden, dat er in de rolle des Boeks, die voor Gods troon ligt, geen andere en geen hogere taak voor hen is weggelegd, dan ook geestelijk voor zichzelf te zorgen, in stilte hun Heere te belijden, en voorts de woeling en onderstebovenkeering van heel het leven der wereld rustig te laten doorgaan?

O, het hart krimpt u ineen, als ge ziet, hoe bij zulk een ontzaglijke worsteling als komende is, de kleine groep van Christenen gedeeld en uiteengeworpen ligt. Wat macht, wat invloed konden ze niet nog

oefenen, indien ze waarlijk malkanderen eens van harte liefhadden, met den heiligen kus elkander aan eenzelde Verbondsdicht begroetten, en vandaar saam, arm in arm, de wereld intogen, om één overvalscht getuigenis te geven voor de eere van Gods naam.

Geen banger wonde heeft Satan ons kunnen toebrengen, dan die blussing der onderlinge liefde; dat staan van broeders tegenover broeders; dat saamgaan van gekenden des Heeren met de ongelovigen om hun broeders te vervolgen, en, zoo het mogelijk ware geweest, te breken in hun kracht. En daarom, zoo er één heerlijke roeping is, die Gods kinderen aan den vooravond van zoo ontzettende gebeurtenissen te vervullen hebben, het is wel om met al den drang hunner zielen en met alle kracht naar saambinding, naar aaneensluiting, naar openbaring van broederlijke liefde te staan. Al wie dat werkt, werkt voor den Heere; al wie dat verijdt, slaat de verzenen tegen de prikkels aan.

En toch, ook dat is nog slechts het begin: Een slagorde die niet wel aaneengesloten is, kan niet uittrekken; maar toch ze sluit zich immers niet aaneen, om in haar tente te schuilen, doch opdat ze uittrekke den vijand tegemoet. Voor een Christelijk verbeuzelen is onze kleine kracht te goed. Wij, Christenen, die nog door Gods genade gelooven mogen, we hebben een roeping. Een roeping van 's Heeren wege. Een roeping jegens malkanderen, om elkander aan te vullen, te steunen, te troosten en elkanderen wonden te verbinden. Maar ook een roeping tegenover de wereld, om te zoeken wat verloren is, om te redden wat gered kan worden, om ellende te verzachten, om de barnhartigheden des Heeren te verkondigen, en ook om het booze, het onheilige, het onware in die wereld te weerstaan.

En ook bij het vervullen van die taak heeft een iegelijk zijn eigen aandeel. Niet alleen wie vooraan in dien strijd, of geplaatst is op den wachttore, maar ook een iegelijk die in slagorde schuilt, ja, tot den houthakker en waterputter. Niemand, niemand kan zeggen, dat Christus, zijn Koninklijke veldheer, voor hem of voor haar in dien harten strijd, die aangaat, niets te doen heeft. In het uitdelen van zijn talenten blijft Hij vrij. Hij bepaalt het of uw plaats in de slagorde voraan of achteraan of zijwaarts zal wezen, en die plaats, welke ze ook zij, moet u liede hebben, om uws Heeren wil. Wie hierin den broeder of de zuster benijden gaat, verzaakt zijn geloof. Wie ook slechts een enkel of zeer klein talent ontving, mag het niet begraven, maar moet daarmee voor zijn Heiland woekeren. Een machtige woudstroom wordt immers uit zeer kleine druppelken gevormd, en toch, mits die druppelken zich maar vermengen en in goeden golfslag ineen-smelten, breekt die woudstroom straks de rotsen door, en stuwt zijn wateren, de velden over, tot in de diepte van den Oceaan.

En daarom gedenkt 's Heeren volk ook nu hier aan, nu het zoo ernstig oogenblik

De martelaren.

CXII.

JEAN POINTET.

Tien mijlen van Genève ligt de hucht Menton. Van daar is Jean Pointet geboortig. Omstreeks het jaar 1534 woonde hij te Parijs, waar hij de chirurgie beoefende. Onder zijne patienten behoorden ook monniken en priesters, met wie hij meermalen sprak over het Woord des Heeren, hen tegelijk bestraffende, dat zij het ezelibaat stelden boven het huwelijk. Hierover verbitterd, waren de bestraffen er op uit tegen Pointet een aanklacht bij de rechtbank in te dienen. Een leeraar van de Sorbonne (hoogeschool), met name Clerici, was hun hierin ter wille en Pointet werd gevangene genomen. De rechtbank veroordeelde den gevangene om gewond en daarna verbrand te worden. Eer dit vonnis uitgevoerd werd, bracht men hem in de kapel der gevangenen, waar een monnik hem bezocht. De biechtvader wilde hem overhalen voor een beeld, dat daar was, neer te knielen en het vergeving te vragen. Doch Pointet wees hem af en noemde hem een Satan, die hem wilde verleiden en tot afgoderij vervoeren. De biechtvader haastte zich op deze taal naar den president en vroeg hem bij den ter dood veroordeelde. Hij kwam met twee raadsheeren, en werd door Pointet even ernstig bestraft, omdat zij moordenaars waren van Gods kinderen. De president was zeer toornig en beval, dat den martelaar de tong zou uitgesneden worden. Ofschoon dit vonnis uitgevoerd werd, bleef Pointet, voor zooveel hij kon, getuigen van zijn Heer. Het vonnis des doods werd ook in zooverre veranderd, dat de martelaar levend verbrand werd.

BARTHELEMY MILON.

Margaretha van Orlans, koningin van Navarra en zuster van den Franschen koning Frans I, had de waarheid Gods, zooals die in de dagen der reformatie uit de Schriften Gods werd te voorschijn gebracht lief en vormde het grootste plan, »om het zuiver Evangelie onder de vormen der Roomsche kerk te prediken. In het jaar 1533 begon zij haar plan uit te voeren. Zij was toen in Parijs. Zoolang de koning in de stad was, had zij goedachtheden kwaadschiks de hofkeeten bijgewoond. Doch toen de vorst naar Picardie vertrokken was, besloot zij groote samenkomsten tot prediking des Woords te organiseren. Zij eischte de preekstoelen, en de kerken op voor de zuivere leer. De Sorbonne weigerde, maar de koningin liet zich niet ontmoedigen. Zij maakte in den Louvre (het paleis des konings) een zaal in gereedheid, en riep Gerard Ruffi, Roussel, Couraud, Bertaud e. a. op, om daar den Christus der Schriften te prediken. Een groote menigte stroomde toe. Een grotere zaal werd geopend. Nog meer menschen kwamen. Voor de derde maal moest een grotere zaal voor de Evangelieprediking worden ingeruimd. Maar de Sorbonne rustte niet. De koningin moest het misgelden, zij werd door het slijk gesleurd. De reformatie moest onderduikt, 't kostte wat het kostte. De koning kwam terug, nam zijne zuster in bescherming, maar verbood ook de openbare prediking des Woords. Op raad van Ruffi en Couraud werden bijbelbesprekingen gehouden. Maar ook die waren een doorn in het oog der Sorbonne. Zij hielen ook op. Misschien zou toen dadelijk de vervolging begonnen zijn tegen de belijders der waarheid; Margaretha's invloed was nog groot op haren broeder. Een zaak bracht den koning aan de zijde der vervolgers, zoodat zelfs de zuster zich moest terugtrekken naar haar rijk. Daar de geloovigen in Parijs en elders in Frankrijk beroofd waren van hunne samenkomsten, zonnen eenigen hunner op een middel, om het volk te onderwijzen in de waarheid. Zij zonden zekerer Feret, knecht bij een apotheker des konings, naar Zwitserland om daar een kort geschrift te vragen, waarin het christelijk geloof en de christelijke godsdienst uiteengezet werden. Hij kreeg er een te Neuchâtel, door den leeraar dier plaats gesteld.

Hij liet die drukken op plakaten, om ze hier en daar aan te plakken, en in boekjes, die onder het volk verspreid konden worden. Het ging hierin vooral tegen de mis en andere dwalingen van het pausdom. Nauwelijks waren de plakaten en boekjes in handen der ijverigste geloovigen, of de eersten werden overal aangeplakt, zelfs aan de kamersdeur des konings en de laatste kwamen in handen des volks.

Deze stoutmoedigheid verbitterde de Sorbonne, de geestelijkheid, de Roomschen in 't algemeen. En Frans I deelde hun verbittering. Hij vaardigde een gebod uit, dat de vervolging van alle voorstanders der Reformatie beval. Alle rechtvaardigen waren ijverig in het gehoorzamen van 's konings bevel. De ijverigste was Jean Morin. Hij eijarde niemand, doorzocht de suspecte huizen en nam een groot aantal geloovigen gevangen, die hunne belijdenis bevestigden met hun bloed. Een dezer was Barthelémy Milon.

Barthelémy Milon droeg in de dagen van welke wij spreken, den bijnaam van »de Lamme». Zoo heeft hij niet altijd geheeten. De zoon van Robert Milon, een schoenmaker van Parijs, had van God, zoowel naar de ziel als naar het lichaam, groote gaven ontvangen. Maar hij zelf heeft die gaven in zijn eerste jeugd misbruikt. Zijne gezondheid verwoestte hij in den dienst der wereld en des vleeschs. Zijn geest vermaakte zich in lisselheid en spottend met de dingen Gods. Eens te midden zijner uitpattingen viel hij en brak eenige ribben. Sinds werd hij misaakt, en verlamd in al zijne leden, behalve zijne armen en zijne tong. Langs dezen elendigen weg heeft de Heere Milon tot bekering gebracht. Kort nadat hij zoo ongelukkig geworden was, kwam er een man den winkel van zijnen vader voorbij, dien hij bespate. De voorbijganger hoorde dit en naar binnen komende, zeide hij tot Milon: »Arme jonge man, waarom bespoot gij de voorbijgangers? Ziet gij niet, dat God u daarom het lichaam heeft krom gemaakt, om uwe ziel te redden.» Milon werd getroffen door deze woorden en luisterde naar zijnen bestraffer, die hem dadelijk een Nieuw Testament aanbod, terwijl hij zeide: »Lees dit boek en gij zult mij binnenkort kunnen zeggen, wat u er van dunkt.» De ongelukkige nam den bijbel aan en las er in. God gaf hem smaak in zijn Woord, zoodat Milon het onderzocht nacht en dag.

Zelfs onderwees hij er zijn vader en zijne huisgenooten in. Milon werd bekeerd.

De groote en plotselinge verandering van dezen jongeling moest iedereen verbazen. En toch kon zij niet geloofchend. Want zoo dikwijls men hem bezocht om naar zijn zang en spel te hooren, vernam men tegelijk van zijne lippen een taal, die men nog nooit te voren had gehoord.

Zes jaren lang lag hij op een krankbed, zonder zich te kunnen verroeren, indien men hem niet hielp.

Toch bleef hij niet werkeloos. Hij onderwees eenige jonge mannen in het schrijven, in welke kunst hij zijn gelijke niet had. Ook graveerde hij op messen, dolken en zwaarden en maakte allerlei dingen voor goud- en zilvermeden. Wat hij hiermee verdiende deelde hij uit onder arme geloovigen. Evenmin hield hij op om hen, die om zijn kunst hem bezochten, te vermannen. Kortom zijn huis werd een ware school voor de godzaligheid waarin het 's avonds en 's morgens weergalmd van Gods eere.

In de vervolging, waarvan wij hierboven gesproken hebben, was hij een der eerste slachtoffers van Morin. Deze trad op zekeren dag de kamer binnen, waar de arme lamme lag en sprak: »Kom, sta op.» Lachende antwoordde de ongelukkige: »Och mijnheer, groter Meester dan gij zijt, zoo mij alleen kunnen doen opstaan.» Hij werd door de gerechtsdienaren opgenomen en weggevoerd. Het is niet uit te spreken, tot hoe groote troost hij zijnen medegevangenen is geweest. Ook was hij al even weinig ontrist in den kerker en voor de rechter als in zijn bed. Wat meer is, hij verdroeg alles, wat men hem aanded, ook de ruwste behandeling, die men hem deed ondergaan. Vroeger, toen hij nog in zijn bed lag, schreeuwde hij het uit van pijn als men hem niet zeer zacht behandelde, nu echter zweeg hij, hoe hard men hem behandelde. Hij werd veroordeeld om boven een klein vuur verbrand te worden op »la place de Greve». Langs het huis van zijn vader werd hij geleid naar de strafplaats. De vijanden der waarheid waren verwonderd over de standvastigheid, die deze dieenaar van Christus in leven en sterven toonde.

DE GAAY FORTMAN.